

Sygn. akt XII C 1368/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział XII Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący del. SSR Jan Sterczała

Protokolant K. R.

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2013 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa

D. S. [S.]

przeciwko (...).U. SA w W.

o zapłatę

1/ umarza postępowanie w zakresie żądania zasądzenia należności głównej i odsetek od dnia 16.06.2013 r. do dnia 27.06.2013 r.

2/ zasądza od pozwanego na rzecz powoda ustawowe odsetki od kwoty 190 000 zł od dnia 28.06.2013 r. do dnia 1.07.2013 r. wraz z ustawowymi odsetkami od tychże odsetek od dnia 19.07.2013 r.

3/ oddala powództwo w części dotyczącej zasądzenia odsetek od kwoty 190 000 zł od dnia 11.10.2012 r. do dnia 15.06.2013 r.

4/ zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4 511 zł tytułem zwrotu kosztów procesu

5/ zwraca powodowi część opłaty, to jest kwotę 1 481 zł

SSR Jan Sterczała

XII C 1368/13

UZASADNIENIE

Pozwem w postępowaniu nakazowym, z dnia 21 czerwca 2013 r. (data wpływu), skierowanym przeciwko (...). U. SA w W., powód D. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 190 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14.06.2013 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu stwierdzono, iż powód otworzył fundusz kapitałowy u pozwanego. Zrezygnował jednak z usług funduszu.

Pozwany początkowo zamierzał obciążyć powoda, z tytułu tej rezygnacji kwotą, stanowiącą 100 % środków zgromadzonych na rachunku.

Wskutek wszczętego jednak postępowania przed Sądem Okręgowym w Warszawie (sygn. XVII AmC 11392/12), strony zawarły w dniu 16 marca 2013 r. ugodę pozasądową, na mocy której pozwany zobowiązał się do zapłaty powodowi kwoty 190 000 zł w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania w tej sprawie. Dnia 23 maja 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie wydał postanowienie o umorzeniu postępowania, które nie zostało przez strony zaskarżone.

Pismem procesowym z dnia 4 lipca 2013 r. (data wpływu) powód cofnął pozew co do należności głównej, podtrzymując żądanie zasądzenia odsetek i kosztów procesu. W uzasadnieniu podano, iż pozwany uregulował należność główną w dniu 2 lipca 2013 r., czyli po dni wniesienia pozwu.

Pismem z dnia 23 lipca 2013 r. (data wpływu), powód wniósł o zasądzenie od pozwanego ustawowych odsetek od kwoty 190 000 zł od dnia 11.10.2012 r. do dnia 2.07.2013 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 19.07.2013 r. oraz o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu stwierdzono, że pozwany otrzymał wezwanie do zapłaty w dniu 11.10.2012 r., wobec czego od tego terminu pozwany winien jest „do uiszczenia odsetek” za opóźnienie w płatności. Zdaniem powoda, porozumienie z dnia 16 maja 2013 r. dotyczyło tylko należności głównej, nie zaś odsetek.

W piśmie z dnia 5 września 2013 r. (data wpływu), powód podał, iż pozwany zapłacił powodowi część odsetek dochodzonych pozwem, w wysokości 812,10 zł i cofnął pozew w tym zakresie, wyjaśniając, iż zaliczono tę kwotę na poczet odsetek najwcześniej wymagalnych.

W odpowiedzi na pozew z dnia 17 września 2013 r. (data wpływu), pozwany wniósł o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu stwierdzono między innymi, iż postanowienie sądu, umarżające postępowanie, uprawomocniło się w dniu 7 czerwca 2013 r. Wpłata winna zostać dokonana w dniu 21 czerwca 2013 r. Pozwany uczynił to dopiero w dniu 2 lipca 2013 r., a za 12-dniowe opóźnienie zapłacono powodowi odsetki w kwocie 812,10 zł. Zdaniem pozwanego, powództwo zostało wytoczone przedwcześnie, brak zatem podstaw do obciążania pozwanego kosztami procesu. Zdaniem pozwanego bezzasadne jest też roszczenie powoda o zapłatę odsetek od kwoty głównej za okres od 11 października 2012 r. do dnia 2 lipca 2013 r. Zdaniem pozwanego uгода z dnia 23 maja 2013 r. wyczerpała wszelkie roszczenia powoda, będące w związku z rozwiązaniem umowy, a w jej treści nie było mowy o odsetkach.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny :

Powód D. S. zawarł z pozwanym w roku 2011 umowę dotyczącą inwestowania środków pieniężnych, z polisą na życie.

W pierwszym roku inwestowania, powód postanowił zrezygnować z usług pozwanego. Pozwany pobrał od powoda tzw. opłatę likwidacyjną w wysokości 100 % środków zgromadzonych na rachunku.

Powód – wobec takiego stanowiska pozwanego – skierował przeciwko niemu pozew do Sądu Okręgowego w Warszawie - Wydziału XVII – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów o „uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone”.

Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą XVII AmC 11392/12.

Strony toczyły jednak równolegle negocjacje ugodowe.

Dnia 16 maja 2013 r. strony (powód reprezentowany przez radcę prawnego, a pozwany przez członka zarządu oraz prokurenta) zawarły ugodę w formie pisemnej.

Na mocy treści ugody, pozwany zobowiązał się do zapłacenia powodowi, „w związku z rozwiązaniem umowy ubezpieczenia”, kwoty 190 000 zł, w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania w sprawie XVII AmC 11392/12. Powód zobowiązał się z kolei do cofnięcia pozwu.

Sąd Okręgowy w Warszawie wydał na rozprawie w dniu 23 maja 2013 r. postanowienie o umorzeniu postępowania, wobec cofnięcia pozwu przez powoda i braku sprzeciwu pozwanego.

Postanowienie stało się prawomocne w dniu 1 czerwca 2013 r.

Pozwany nie zapłacił powodowi umówionej kwoty w ustalonym terminie.

Pismami z dni : 24 maja 2013 r. oraz 14 czerwca 2013 r. powód – działając przez pełnomocnika – wezwał pozwanego do zapłacenia umówionej należności.

Pozwany zapłacił powodowi należność główną w dniu 2 lipca 2013 r.

Dnia 19 sierpnia 2013 r. zapłacono natomiast powodowi odsetki za opóźnienie w wysokości 812,10 zł.

Powyższy stan faktyczny był niesporny.

Jedynie celem uściślenia ustaleń sąd przeprowadził dowód z dokumentów w postaci części dokumentów z akt sprawy XVII AmC 11392/12 (k. 34,35,40) oraz z dokumentów prywatnych w postaci : porozumienia z dnia 16 maja 2013 r. (k. 9), pism powoda (k. 10,11), dowodu przelewu (k. 42). Dokumenty nie wzbudziły wątpliwości co do ich prawdziwości, wynikały z nich fakty niesporne.

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo okazało się zasadne w części.

Bez wątpienia strony procesu zawarły w dniu 16 maja 2013 r. ugodę, którą to postanowiły zakończyć zaistniały spór dotyczący wysokości przysługujących powodowi do zwrotu należności (art. 917 i n. kc). Ważność ugody nie była kwestionowana.

Bez wątpienia powód wywiązał się z treści porozumienia, cofając pozew w sprawie XVII AmC 11392/12, czego procesowym efektem było wydanie przez sąd postanowienia o umorzeniu postępowania na rozprawie w dniu 23 maja 2013 r. (czwartek).

Zapłata na rzecz powoda kwoty 190 000 zł miała nastąpić, zgodnie z treścią porozumienia, w terminie 14 dnia od dnia uprawomocnienia się ugody.

Zważywszy, iż kolejny czwartek, dzień 30 maja 2013 r., był świętem Bożego Ciała, postanowienia stało się prawomocne w dniu 1 czerwca 2013 r. (dnia 31 maja 2013 r. każda ze stron mogła jeszcze wystąpić o sporządzenie pisemnego uzasadnienia postanowienia lub złożyć zażalenie na to postanowienie) – art. 394 § 2 kpc w zw. z art. 357 § 1 kpc. .

Zapłata winna zatem nastąpić do dnia 15 czerwca 2013 r.

Obie strony procesu wskazały błędnie moment uprawomocnienia się postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie. Omyłka w przypadku powoda wyniosła tylko jeden dzień i najprawdopodobniej wynikała ona z przeoczenia, iż dzień 30 maja 2013 r. był dniem świątecznym. Pozwany zaś bezpodstawnie przyjął, iż postanowienie o umorzeniu postępowania staje się prawomocne po upływie 14 dni od jego wydania.

Począwszy od dnia 16 czerwca 2013 r., pozwany był już w opóźnieniu co do umówionej należności, zgodnie z art. 481 § 1 i 2 kc, od tej daty zaczął biec termin odsetek w wysokości ustawowej . Skończył on bieg dopiero w dniu 2 lipca 2013 r., kiedy to powód otrzymał umówioną kwotę główną.

Pozwany zapłacił na rzecz powoda wprawdzie ustawowe odsetki za okres 12 dni (w sierpniu 2013 r.), co jednak nie zaspokoilo całego roszczenia powoda z tytułu opóźnienia w zapłacie należności głównej (okres 16 czerwca 2013 r. do 2 lipca 2013 r. był dłuższy, niż 12 dni). Powód zaliczył odsetki zapłacone przez powoda na okres najwcześniejszy, to jest za okres od 16 czerwca 2013 r. do 27 czerwca 2013 r. (pismo powoda - k. 41 akt).

Nadal zatem zasadne jest roszczenie powoda o odsetki za opóźnienie w zapłacie kwoty głównej za okres od 28 czerwca 2013 r. do dnia 1 lipca 2013 r., w tym też zakresie powództwo uwzględniono (pkt 2 sentencji). Zgodnie z art. 482 § 1 kc powód zasadnie mógł się domagać również – od chwili wytoczenia powództwa o te zaległe odsetki – odsetek od tychże odsetek, co również znalazło wyraz w treści punktu 2. sentencji.

Postępowanie umorzono co do żądania zasądzenia należności głównej i odsetek za okres od 16 czerwca 2013 r. do 27 czerwca 2013 r., gdyż powód cofnął pozew w tym zakresie pismami, stanowiącymi karty : 18 i 41 akt (art. 355 § 1 kpc), przed rozpoczęciem rozprawy. Cofnięcie pozwu było skuteczne i dopuszczalne. Postanowienie o umorzeniu zostało zawarte w punkcie 1 sentencji wyroku.

Sąd uznał za bezzasadne powództwo o zasądzenie odsetek za okres od 11 października 2012 r. do dnia 15 czerwca 2013 r. (punkt 3 sentencji). Treść ugody jest jednoznaczna i nie pozostawia najmniejszych wątpliwości, iż zgodnym zamiarem stron było ustalenie, iż w związku z rozwiązaniem łączącej strony umowy, powodowi zostanie zapłacona kwota 190 000 zł w uzgodnionym terminie. Gdyby intencją stron było uzgodnienie dotyczące zapłaty odsetek, stosowny zapis znalazłby się w treści ugody. Ugoda była negocjowana i podpisana przez profesjonalistów. Tak więc powodowi przysługiwały tak naprawdę w niniejszej sprawie wyłącznie odsetki należne mu z mocy prawa, w związku z opóźnioną przez pozwanego realizacją treści ugody.

Na marginesie tylko dodać należy, iż powód, de facto rozszerzając powództwo co do okresu odsetek pismem z dnia 19.07.2013 r. (k. 29), absolutnie nie wykazał, by odsetki te były należne (na jakiej podstawie) już od października 2012 r., powołując się hasłowo na bliżej nieokreślone „wezwanie pozwanego do zapłaty”. Z twierdzeń tych nie sposób ustalić : czy, kiedy, z jakiego tytułu i jakiej kwoty powód zażądał od pozwanego w październiku 2012 r.

Podsumowując, dla bardziej czytelnego zobrazowania, sąd przedstawia poniżej wszystkie istotne dla sprawy okresy dotyczące żądanych przez powoda odsetek od należności głównej :

1/ Okres od 11.10.2012 r. do 15.06.2013 r.

Powód domagał się zasądzenia odsetek za tenże okres, lecz żądanie to było bezzasadne, nie miało bowiem oparcia w treści porozumienia. Do dnia 15 czerwca 2013 r. pozwany nie był w zwłoce, gdyż – z uwagi na uzgodniony termin zapłaty kwoty głównej – mógł jeszcze nie spełniać świadczenia głównego bez konsekwencji.

Powództwo za ten okres podlegało oddaleniu – pkt 3 sentencji.

2/ Okres od 16.06.2013 r. do 27.06.2013 r.

Pozwany był już w opóźnieniu w tym okresie, zapłacił jednak odsetki za ten okres w kwocie 812,10 zł, w sierpniu 2013 r.; w taki bowiem sposób powód zaliczył te odsetki (k. 41) i cofnął pozew w tym zakresie – postępowanie w tym zakresie umorzono – pkt 1 sentencji.

3/ Okres od 28.06. 2013 r. do 1.07.2013 r.

Pozwany był nadal w opóźnieniu co do zapłaty należności głównej, odsetki za ten okres nie zostały przez pozwanego zapłacone do chwili wyrokowania, dlatego też za tenże okres odsetki zasądzono – pkt 2 sentencji; dodatkowo zasądzono odsetki od tych odsetek za okres od dnia wytoczenia o nie powództwa, to jest od 19 lipca 2013 r.

Umorzono też – rzecz jasna – postępowanie co do należności głównej (zapłata w toku procesu i cofnięcie pozwu przez powoda).

Koszty procesu obciążają w całości pozwanego, a to na mocy art. 98 § 1 kpc. W chwili wniesienia pozwu (co miało miejsce w dniu 21 czerwca 2013 r.) powództwo było jak najbardziej zasadne. Pozwany nie zapłacił bowiem powodowi ustalonej w ugodzie należności głównej w terminie (winno to nastąpić najpóźniej w dniu 15 czerwca 2013 r.). W

konsekwencji, niezależnie od rozstrzygnięć w zakresie pretensji ubocznej, czyli odsetek, stwierdzić należy, iż należy pozwanego potraktować, jako stronę przegrywającą proces.

Powód poniósł w sprawie koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3 617 zł. Zauważyć należy, iż w przeważającej części powód cofnął pozew przed wysłaniem pozwanemu odpisu pozwu, co uzasadniałoby zwrot całej uiszczonej przez powoda opłaty 2 375 zł (art. 79 ust. 1 pkt 1 b ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych). Skoro jednak powód podtrzymał powództwo o zasądzenie odsetek, której kwotową wartość określił na 17 865,21 zł, sąd uznał, iż opłata od pozwu, niepodlegająca zwrotowi wynosi 894 zł.

Sumując koszty procesu poniesione przez powoda, sąd otrzymał kwotę 4 511 zł i taką też kwotę zasądzono od pozwanego na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 4 sentencji).

W punkcie 5 zarządzone zwrot części opłaty uiszczonej przez powoda, podlegającej zwrotowi ($2\,375\text{ zł} - 894\text{ zł} = 1\,481\text{ zł}$).

del. SSR Jan Sterczała